

Den 7. september 2004

Kære Statsrevisorer

Jeg vil indledningsvis udtrykke min tilfredshed med, at Rigsrevisionen har foretaget en analyse af Justitsministeriets økonomistyring. Jeg er også tilfreds med at kunne konstatere, at langt hovedparten af de forhold, Rigsrevisionen fremhæver i sin beretning, er forhold, der nu indgår i de flerårsaftaler – og i udmøntningsplanerne herfor – som dækker politiets og kriminalforsorgens virksomhed fra og med 2004. Efter min opfattelse havde det dog været ønskeligt, om Rigsrevisionen i videre omfang havde inddraget dette faktum i beretningen, som blev afgivet ca. 6 måneder efter indgåelsen af flerårsaftalerne, og efter at Justitsministeriet meget udførligt over for Rigsrevisionen havde redegjort for netop disse forhold i ministeriets bemærkninger til beretningsudkastet.

I bemærkningerne til beretningen har statsrevisorerne påtalt, at Justitsministeriet ikke for længe har gennemført en effektiv økonomistyring. Jeg er naturligvis enig i, at der inden for Justitsministeriets område – som på andre områder i den offentlige forvaltning – skal foregå en kontinuerlig vurdering af behovet og mulighederne for at forbedre og styrke økonomistyringen, herunder mål- og resultatstyringen, så den løbende kan videreudvikles og moderniseres. Dette er da også baggrunden for den meget betydelige vægtning af de styringsmæssige redskaber, der er en central del af de seneste flerårsaftaler for politiet og kriminalforsorgen og de hertil knyttede udmøntningsplaner.

Som det vil fremgå af det følgende, har jeg imidlertid samtidig en række bemærkninger til flere af konklusionerne i Rigsrevisionens beretning.

Departementets koncernstyring og styring af underliggende institutioner

I Rigsrevisionens beretning anføres følgende:

- *at departementet med fordel kunne anvende koncernstyringen mere ambitiøst og strategisk.*

Yderligere bemærker statsrevisorerne:

- *Den nye beretning dokumenterer, at Justitsministeriet ikke anvender egentlig koncernstyring (...).*

Jeg ikke enig i, at Justitsministeriet ikke anvender egentlig koncernstyring. Når Rigsrevisionen kommer til den konklusion, at Justitsministeriets koncernstyring med fordel kunne anvendes mere ambitiøst og strategisk, skyldes det efter min opfattelse, at Rigsrevisionen alene koncentrerer sig om den del af koncernstyringen, der er organiseret i langsigtede projekter. Hovedparten af koncernstyringen på Justitsministeriets område er netop ikke organiseret i projekter, men foregår via en daglig og løbende dialog mellem departementet og institutionerne på alle niveauer, jf. nedenfor om den dialogbaserede styringsmodel. Justitsministeriet har noteret sig, at Rigsrevisionen finder, at projektorganisering med fordel kan anvendes i større omfang, og ministeriet vil naturligvis overveje, om kommende projekter af denne type bør være mere ambitiøse og strategiske.

I relation til statsrevisorernes bemærkning fremgår det af beretningen (s. 18):

"Rigsrevisionens undersøgelse har vist, at Justitsministeriets koncernledelse ikke er et egentligt beslutningsforum, men primært anvendes til overordnede drøftelser. Den egentlige beslutningskompetence ligger ifølge departementet hos ministeren og i de enkelte institutioner."

Hertil skal anføres, at opbygningen af koncernstyringen inden for et ministerområde foregår i en balance mellem to hensyn. Dels hensynet til at sikre muligheden for tværgående ledelse, prioritering og koordinering. Dels hensynet til at opretholde en entydig og klar ansvars- og arbejdsdeling mellem departementet og institutionerne. Møderne i koncernledelsen er etableret med henblik på at varetage det førstnævnte hensyn, hvorimod de egentlige beslutninger af hensyn til en klar ansvars- og arbejdsdeling sker i de enkelte institutioner eller ved en traditionel formel forelæggelse af sagen for departementschefen og ministeren. Justitsministeriet mener derfor ikke, at koncernledelsen skal være et egentligt beslutningsforum.

Rigsrevisionen konkluderer desuden følgende vedrørende Justitsministeriets styring:

- *at Justitsministeriet i styringen i højere grad kunne have taget højde for den ressource- og aktivitetsmæssige sammenhæng mellem institutionerne indenfor ministerområdet.*

Rigsrevisionen henviser til, at departementet ikke har anmodet de underliggende institutioner om at prioritere ressourceanvendelsen, så de nødvendige IT-investeringer kunne gennemføres og dermed medvirke til den samlede effektivisering af straffesagskæden (jf. side 18 i beretningen). Hertil skal jeg for det første henvise til bemærkningerne nedenfor om politiets begrænsede muligheder for at opprioritere IT-investeringer inden for rammerne af flerårsaftalerne. Tilsvarende forhold gør sig gældende i forhold til kriminalforsorgens prioriteringsmuligheder.

Jeg skal samtidig anføre, at Justitsministeriet i sin styring i høj grad tager højde for den ressource- og aktivitetsmæssige sammenhæng mellem institutionerne på Justitsministeriets område. Denne styring er som tidligere nævnt ikke formaliseret i projekter eller faste ledelsesfora, men sker som den øvrige styring på Justitsministeriets område gennem en meget tæt, løbende dialog mellem departementet og institutionerne. Denne dialogbaserede model er udtryk for et bevidst valg fra Justitsministeriets side, da det ud fra departementets konkrete kendskab til ministerområdet er vurderingen, at den dialogbaserede styring er mest effektiv. I praksis har det også vist sig, at den dialogbaserede model er yderst velfungerende. En mere detaljeret beskrivelse af Justitsministeriets styringsmodel og baggrunden for valget heraf kan findes i ministeriets effektiviseringsstrategi (punkt 2.2), der er offentliggjort på Justitsministeriets hjemmeside (www.jm.dk).

Både denne og tidligere beretninger efterlader imidlertid det indtryk, at Rigsrevisionen ville foretrække, at departementet anvendte en mere formaliseret styring med en højere grad af skriftlig kommunikation og formelle, skriftlige tjenestebefalinger. Det er mit indtryk, at dette reelt set er en væsentlig del af baggrunden for de bemærkninger om Justitsministeriets styring, der er fremkommet i denne beretning og i beretning 14/02.

Hertil vil jeg imidlertid gerne understrege, at der i faglitteraturen om økonomistyring og organisationsteori findes flere forskellige tilgange til, hvorledes den interne styring i en organisation bør tilrettelægges. Jeg er ikke bekendt med, at der skulle eksistere empirisk dokumentation for, at organisationer med en meget formel styring er mere effektive end andre

organisationer, og Justitsministeriet er – som det fremgår – ikke selv af den opfattelse. En nylig undersøgelse fra Ledernes Hovedorganisation (maj 2004) har da også vist, at private virksomheder med dialogbaseret ledelsesstil er mere effektive end private virksomheder med en kontrolbaseret ledelsesstil.

Jeg vil også gerne understrege, at Økonomistyrelsens vejledninger på området heller ikke fastlægger en bestemt styringsmodel. De enkelte ministerier har således betydelig frihed til at vælge den model, der vurderes bedst inden for det pågældende område. Justitsministeriet overholder naturligvis de formelle krav til skriftlig kommunikation, der er angivet i regnskabsbekendtgørelsen, vejledninger fra Økonomistyrelsen mv. Herudover anvendes skriftlig kommunikation i de tilfælde, hvor departementet finder det hensigtsmæssigt.

Endelig vil jeg gerne understrege, at en yderligere formalisering af styringen – for eksempel ved øget skriftlighed, flere formelle beslutningsfora mv. – efter Justitsministeriets opfattelse vil kræve en ikke uvæsentlig forøgelse af personale- og økonomiafdelingerne i både departementet og i Rigspolitiet og Direktoratet for Kriminalforsorgen. En mere formel styringsmodel vil med andre ord indebære øgede administrative omkostninger for alle de involverede myndigheder uden, at det efter Justitsministeriets opfattelse vil bidrage til at øge effektiviteten på Justitsministeriets område. Hertil kommer, at en markant forøgelse af det administrative ressourceforbrug vil ske på bekostning af ressourcer til politiets og kriminalforsorgens kerneopgaver, og for departementets vedkommende på bekostning af andre lovgivningsmæssige og administrative opgaver.

Efter min opfattelse er den nuværende model velfungerende. Jeg har da også noteret mig, at Rigsrevisionen i sin beretning ikke er fremkommet med konkrete eksempler på, hvorledes en mere formel styring eller andre alternative modeller vil kunne øge effektiviteten på Justitsministeriets område. Justitsministeriet vil derfor også fortsat følge det grundlæggende princip om dialogbaseret styring, men ministeriet vil naturligvis som nævnt og som hidtil bestræbe sig på løbende at forbedre koncernstyringen, herunder ved at overveje, om de positive effekter af den dialogbaserede styringsmodel i højere grad kan synliggøres og ved at overveje, om der er behov for flere langsigtede koncernprojekter.

I Rigsrevisionens beretning anføres særligt om den konkrete styring af politiet og kriminalforsorgen følgende:

- *at departementet som overordnet ansvarlig for økonomistyringen på ministeriets område burde have sikret, at der for Justitsministeriets bevillingsmæssigt største områder – politiet og kriminalforsorgen – blev opstillet styringsegne mål- og resultatkrav for de væsentligste dele af aktiviteterne samt have fulgt op herpå.*

Jeg er enig i, at det er mest hensigtsmæssigt, at der opstilles mål og resultatkrav for de væsentligste dele af aktiviteterne i politiet og kriminalforsorgen. Derfor indeholder de seneste flerårsaftaler da også krav om, at der skal opstilles mål for alle væsentlige dele af kriminalforsorgens og politiets virksomhed, jf. nærmere herom nedenfor.

Det må imidlertid fremhæves, at det både for politiet og kriminalforsorgen ville have været forbundet med betydelige styringsmæssige vanskeligheder at afgøre, hvorledes resultatkravene i de tidligere flerårsaftaler i givet fald skulle være vægtet i relation til andre mål, der ikke ville have

været omfattet af flerårsaftalerne. Dette ville yderligere være vanskeliggjort af, at kravene i de tidligere flerårsaftaler i høj grad var inputorienterede, hvilket – som Rigsrevisionen også fremhæver – ikke giver det bedste grundlag for en effektiv mål- og resultatstyring.

Hertil kommer, at der i de tidligere flerårsaftalerperioder hverken i politiet eller i kriminalforsorgen var indført en tilstrækkelig aktivitets- og tidsregistrering, der kunne have dannet grundlag for evalueringen af konkrete outputmål. Jeg har tidligere i forbindelse med mit svar på beretning 14/02 beklaget, at politiets ledelsesinformations- og tidsregistreringssystemer (POLIS og POLTID) har været forsinkede, og jeg kunne samtidig oplyse, at systemet pr. 1. januar 2004 var implementeret i alle politikredse.

Den nye flerårsaftale for politiet indeholder som nævnt nu krav om, at der skal opstilles mål for alle væsentlige dele af politiets virksomhed, og aftalen indeholder samtidig en række yderligere krav til modernisering af politiets styring. Forudsætningen for, at disse krav kunne indgå i aftalen, var navnlig udviklingen og implementeringen af POLIS og POLTID. Både Justitsministeriets departement og politiet har været opmærksomme på, at det var problematisk, at der i perioden for den tidligere flerårsaftale ikke kunne opstilles mål for alle væsentlige dele af politiets virksomhed. Derfor har der da også under den tidligere flerårsaftale været arbejdet målrettet på at skabe grundlaget for en udvikling af politiets styring.

Som nærmere omtalt nedenfor er der ligeledes i den nye flerårsaftale for kriminalforsorgen krav om, at der skal opstilles mål for hele kriminalforsorgens virksomhed, og der er desuden afsat 24 mio. kr. til en videreudvikling af kriminalforsorgens ressource- og økonomistyring i aftaleperioden. Disse midler vil bl.a. vil blive anvendt til et ledelsesinformationssystem for kriminalforsorgen svarende til POLIS i politiet.

De nye flerårsaftalers krav til styrkelse af mål- og resultatstyringen i politiet og kriminalforsorgen er yderligere uddybet og konkretiseret i de udmøntningsplaner, som forligskredsen bag flerårsaftalerne godkendte i marts 2004.

Endelig er Rigsrevisionen i sin beretning kommet med følgende anbefaling (s. 12):

- *at departementet med fordel kunne udarbejde en analyse af transportopgaverne, der ikke kun omfatter Kriminalforsorgen, men hele Justitsministeriets område.*

Jeg kan oplyse, at der i overensstemmelse med den seneste flerårsaftale for kriminalforsorgen for tiden gennemføres en gennemgribende konsulentanalyse af centrale dele af kriminalforsorgens virksomhed. Dette omfatter bl.a. en særskilt analyse af kriminalforsorgens transportvirksomhed, herunder set i forhold til de transportopgaver, som løses af politiet. Herudover er der med afsæt i flerårsaftalen taget skridt til gennemførelse af et forsøg med videoafhøringer i retten med henblik på at undersøge, om man herigennem kan begrænse politiets og kriminalforsorgens transportopgaver. Arbejdet foregår i samarbejde mellem politiet, kriminalforsorgen, domstolene og advokatsamfundet.

Direktoratet for kriminalforsorgens styring

I Rigsrevisionens beretning anføres følgende:

- *at Direktoratet for Kriminalforsorgen har indført en ressourceallokeringsmodel i forbindelse med den økonomiske styring af fængslerne, men at modellen endnu ikke fuldt ud anvendes i*

ressourcefordelingen.

Ressourcefordelingsmodellen i kriminalforsorgen har været i kraft i 1 år, og modellen udvikles løbende. Formålet med modellen er at give et solidt teknisk udgangspunkt for ressourcefordelingen til kriminalforsorgens institutioner. Det vil imidlertid næppe være muligt i en matematisk model at inddrage alle de forhold, der bør lægges til grund for bevillingstildelingen. Der vil derfor også altid være behov for en konkret vurdering af ressourcebehovet på det enkelte fængsel. Hvis et fængsel således eksempelvis pga. de fysiske rammer, bedre ledelse eller andre forhold kan gennemføre aktiviteter til lavere enhedsomkostninger end gennemsnitstaksterne i en ressourceallokeringsmodel, vil det ikke være rationelt, såfremt tildelingen af ressourcer til det pågældende fængsel på trods heraf foretages ud fra rene gennemsnitstakster. Omvendt vil variable belastninger i de enkelte år kunne gøre det nødvendigt at tildele nogle fængsler ressourcer, der ligger over gennemsnitstaksterne. Det må på den baggrund understreges, at det heller ikke fremover vil være målsætningen, at ressourcefordelingen udelukkende skal ske på baggrund af matematiske beregninger.

I Rigsrevisionens beretning anføres endvidere følgende:

- *at Direktoratet for Kriminalforsorgen kun på fængselsområdet har opstillet mål- og resultatkrav for de væsentligste aktiviteter, og*
- *at der samlet set er en række mangler i kriminalforsorgens styring, men at direktoratet i de seneste år, særligt for fængslerne, har iværksat hensigtsmæssige initiativer.*

Jeg kan henvise til flerårsaftalen for kriminalforsorgen for 2004-2007, hvori følgende indgår:

"I aftaleperioden opstilles klare mål for hele kriminalforsorgens virksomhed. Som en moderne og tidssvarende statsinstitution skal kriminalforsorgen måles på sine resultater, der løbende offentliggøres. I aftalens første år udvikles en model for resultatmålinger, og i de følgende år foretages en årlig skriftlig opfølgning på flerårsaftalens indsatsområder og resultatmål."

Som tidligere nævnt er der endvidere afsat 24 mio. kr. til at forbedre kriminalforsorgens ressource- og økonomistyring i aftaleperioden med henblik på bl.a. at udvikle et ledelsesinformationssystem i lighed med politiets ledelsesinformationssystem (POLIS).

I den del af beretningen, som vedrører kriminalforsorgens virksomhed, er der endvidere anført nogle betragtninger vedrørende udformningen af Akt 181 af 25. juni 2004 og den efterfølgende belægsudvikling i fængslerne (beretningens punkt 70 og 71, side 33-34). Navnlig anfører rigsrevisionen, at de oplysninger, som gives i aktstykket "...er en del af forudsætningerne bag bevillingerne" og at "målsætningen om en gennemsnitlig kapacitetsudnyttelse på 92 % fra 2004 må derfor også ses i forhold hertil".

Betydningen af disse bemærkninger har efterfølgende givet anledning til overvejelse og diskussion, og jeg finder det derfor rigtigst på ny at understrege, at den politiske målsætning om en gennemsnitlig kapacitetsudnyttelse i fængslerne på 92% efterfølgende er fastholdt af regeringen, som løbende har taget skridt til at forøge fængselskapaciteten i takt med, at en voksende tilgang af strafmasse har fået belægsprocenten til at stige. Der henvises til min besvarelse af 30. april 2004 af Finansudvalgets spørgsmål nr. 4 af 21. april 2004 vedrørende Akt

Rigspolitiets og politiets styring

I Rigsrevisionens beretning anføres følgende:

- *at politikredsenes økonomi i vidt omfang styres fra centralt hold, og at der i den enkelte politikreds kun i begrænset omfang er sammenhæng mellem det faglige og økonomiske ansvar, og*
- *at mange politikredse ifølge politiets egne undersøgelser ikke magter efterforskning af organiseret kriminalitet, ligesom den nuværende organisation med opdeling i ordenspoliti og kriminalpoliti er med til at hindre en samlet prioritering af opgaverne i kredsene.*

Jeg er enig med rigsrevisionen i, at den nuværende kredsstruktur indebærer, at der er både politiopgaver og administrative opgaver, som de mindste politikredse ikke kan løse effektivt og rationelt på egen hånd. For politiopgavernes vedkommende kan det f.eks. dreje sig om efterforskningen af organiseret kriminalitet, mens det for de administrative opgavers vedkommende kan dreje sig om håndteringen af en fuldt decentraliseret økonomi. Sidstnævnte vil stille sådanne yderligere krav til kredsens administrative kapacitet, at en lang række af de mindste kredse ikke vil være i stand til at håndtere opgaven.

En meget decentraliseret økonomi kan indeholde en række fordele, herunder at ressourceanvendelsen kan tilpasses lokale behov og prioriteringer, men indebærer omvendt en risiko for øgede udgifter til den lokale administration og behov for et øget centralt tilsyn hermed. Herudover indeholder en decentral model nogle styringsmæssige risici i form af lokal "kassetænkning", når der eksempelvis skal ydes bistand til andre kredse. Med den nuværende struktur er det helt nødvendigt med et betydeligt samarbejde mellem kredsene. Det vil bl.a. ofte med meget kort varsel kunne være nødvendigt at rekvirere assistance fra andre kredse eller fra Rigspolitiet. Det er vurderingen, at dette samarbejde i hvert fald inden for de eksisterende rammer bedst fremmes i en organisation, hvor der er en stærk central styring af ressourcerne.

Ved en evt. ny struktur med færre, større politikredse vil der naturligvis skulle foretages en fornyet afvejning af fordele og ulemper ved en øget decentralisering af politiets økonomi. Det skal dog understreges, at der også i en sådan struktur vil være en række administrative opgaver, hvor en central løsning vil være mest rationel. Det bemærkes i den forbindelse, at en række (andre) statslige institutioner for tiden er i gang med at centralisere dele af administrationen i såkaldte driftsfællesskaber, der bl.a. varetager opgaver vedr. lønadministration, regnskab, personaleadministration, personaleudvikling, IT, indkøb osv. Finansministeriet har spillet en aktiv rolle i etableringen af sådanne driftsfællesskaber, der kan indebære stordriftsfordele gennem en centralisering. I politiet har funktioner af denne karakter altid været samlet i Rigspolitiet, da det har været Justitsministeriets og Rigspolitiets vurdering, at disse opgaver varetages mest hensigtsmæssigt centralt.

I Rigsrevisionens beretning anføres endvidere:

- *at der er indikationer på, at ledelsestyngden i politiet bør undersøges nærmere.*

Hertil kan jeg for det første nævne, at Rigsrevisionen ved undersøgelsen af dette spørgsmål har

baseret sig på datakilder, der – som det også fremgår af beretningen – af Rigspolitiet blev vurderet som uanvendelige til dette formål. Rigsrevisionen beregnede herudfra, at ca. 14 pct. af de samlede personaleressourcer i dansk politi blev anvendt til ledelse. Med indførelsen af politiets tidsregistreringssystem POLTID er det blevet muligt at undersøge forholdet nærmere. POLTID blev sat i drift fra 1. januar 2004. De foreløbige undersøgelser på baggrund heraf viser, at der anvendes mindre end 4 pct. af politiets personaleressourcer på egentlige ledelsesopgaver.

Jeg kan yderligere oplyse, at en nærmere undersøgelse af ledelsestygden i udvalgte politikredse indgår som et af elementerne i den omfattende konsulentanalyse af politiets opgavevaretagelse, som er iværksat inden for rammerne af det såkaldte Visionsudvalg.

Samlet anføres i Rigsrevisionens beretning følgende om politiets styring:

- *at Rigspolitiet foretager en tilfredsstillende budgetopfølgning, men*
- *at det samlet set er Rigsrevisionens vurdering, at Rigspolitiets styring er mangelfuld, og at der uanset kredsstruktur er betydelige muligheder for at forbedre politiets ressourceanvendelse og opgavevaretagelse.*

Det fremgår i den forbindelse af beretningen (s. 50-51), at

"Rigsrevisionen finder det uhensigtsmæssigt, at Rigspolitiet ikke har udmeldt overordnede rammer for kredsenes målfastsættelse, der vedrører aktiviteter, som går ud over flerårsaftalens krav, ligesom den nuværende opdeling i ordenspoliti og kriminalpoliti er med til at hindre en samlet prioritering af opgaverne i kredsene."

Rigsrevisionens bemærkninger til Rigspolitiets styring beror således i denne henseende på, at Rigspolitiet ikke har opstillet mål og lavet en løbende opfølgning, der vedrører aktiviteter, der går ud over flerårsaftalens krav.

Denne problemstilling er også behandlet i Rigsrevisionens beretning 14/02 om flerårsaftalen for politiet for 2000-2003 (pkt. 73), som må forstås således, at Rigsrevisionen er enig med Rigspolitiet i, at Rigspolitiet på baggrund af den kompetencefordeling mellem Rigspolitiet og politimestrene, som er fastlagt i retsplejelovens § 114, ikke kan stille konkrete krav til det politifaglige og kvalitative indhold af politikredsens indsats ud over, hvad der følger af opfølgningen på de krav, som er indeholdt i de politiske flerårsaftaler. Jeg går ud fra, at dette fortsat er Rigsrevisionens opfattelse. Under alle omstændigheder er spørgsmålet nu fortrinsvis af historisk interesse, idet den nye flerårsaftale for politiet for 2004-2006 – i modsætning til den tidligere – foreskriver målfastsættelse på alle væsentlige dele af politiets indsats. Det fremgår bl.a. heraf, at:

"Politiets styring moderniseres. Politiet skal fremover måles på resultater og effekten af indsatsen. Der fastsættes konkrete mål for politiets indsats, således at det løbende bliver muligt at følge resultaterne af alle væsentlige dele af indsatsen. Borgerne skal kunne få oplysninger om indsats og resultater på internettet og sammenligne udviklingen i de enkelte politikredse. Der sker en årlig evaluering af politiets resultater, som forelægges for aftaleparterne"

Rigsrevisionen anbefaler i sin beretning, at de mål, der fremover opstilles, i videst muligt omfang bliver outputmål og favner politiets samlede virksomhed, så der kan foretages en rapportering af omfanget og resultaterne af politiets indsats. Jeg kan således konstatere, at Rigsrevisionens anbefalinger fra april 2004 netop svarer til det, der er indeholdt i flerårsaftalen fra november 2003,

således som Justitsministeriet også oplyste over for Rigsrevisionen i bemærkningerne til beretningsudkastet.

Som ovenfor gengivet anfører Rigsrevisionen i forbindelse med sin vurdering af politiets styring, at der uanset kredsstrukturen er betydelige muligheder for at forbedre politiets ressourceanvendelse og opgavevaretagelse, og Rigsrevisionen henviser – udover det allerede omtalte spørgsmål – til forhold vedrørende politiets organisering.

Jeg er ikke uenig heri, men jeg vil gerne understrege, at det indtil videre har været Rigspolitiets vurdering, at det vil være mest rationelt, at lade større, mere generelle initiativer til afhjælpning af de bestående problemer med organiseringen af efterforskningsarbejdet afvente en reform af kredsstrukturen, da man i modsat fald risikerer at skulle reformere det samme område to gange, og da en reform inden for de eksisterende strukturer – ud over de allerede iværksatte tiltag – vil kræve betydelige ressourcer uden garanti for et tilfredsstillende resultat.

Overvejelserne herom afventer derfor i første omgang arbejdet i Visionsudvalget vedr. fremtidens politi, som forventes færdiggjort ved udgangen af 2004.

For så vidt angår beretningens omtale af forhold i politiet vil jeg afslutningsvis knytte nogle bemærkninger til Rigsrevisionens konstatering af, at der er væsentlige svagheder i IT-understøttelsen af politiets opgavevaretagelse. Det er en konstatering, som jeg på sin vis kun kan tilslutte mig, og som jo også afspejles af, at der i den nye flerårsaftale er afsat yderligere 195 mio. kr. til en særlig IT-udviklingspulje og 117 mio. kr. til styrkelse af driften af politiets IT-systemer. Rigsrevisionen anfører imidlertid samtidig (beretningens s. 56):

"Det er Rigsrevisionens vurdering, at Rigspolitiet generelt burde have sikret politiet tidssvarende IT-systemer, der effektivt kan understøtte opgavevaretagelsen.

Ved en anderledes prioritering af bevillingen kunne Rigspolitiet have frigjort økonomiske ressourcer til dækning af investeringer i politiets IT-systemer, herunder fx investering i landsdækkende e-mail."

Rigsrevisionens bemærkninger på dette punkt hviler på en forudsætning om, at politiet kunne have foretaget markante omprioriteringer af de bevillinger, som var indeholdt i de tidligere flerårsaftaler. Det er jeg ikke enig i. Hvis de betydelige ressourcer, der kræves for at give politiet fuldt ud tidssvarende IT-systemer, skulle være frigjort ved omprioritering inden for rammerne af tidligere flerårsaftaler, ville de politisk fastsatte målsætninger i disse aftaler på en række andre områder, herunder i forhold til styrketal, ikke kunne være nået. En sådan beslutning kunne alene være truffet af de politiske partier bag de daværende flerårsaftaler.

Noget andet er, at Rigspolitiet formentlig kunne have foretaget en mindre opprioritering af IT-området inden for rammerne af tidligere flerårsaftaler. Den konkrete vurdering af, hvorvidt en sådan mindre opprioritering af IT havde været hensigtsmæssig, kan kun foretages ved at afveje fordelene ved mere tidssvarende IT over for ulemperne på de områder, der i givet fald skulle nedprioriteres. Rigsrevisionen forholder sig ikke til, hvilke indsatser politiet i givet fald kunne have nedprioriteret for at frigøre ressourcer til IT, og bemærkningen synes derfor umiddelbart kun at kunne være møntet på mindre omprioriteringer.

Efter min og regeringens opfattelse er der imidlertid behov for en markant politisk opprioritering af bevillingerne til politiets IT-anvendelse, som rækker langt ud over, hvad der måtte kunne frigøres

af beløb ved mindre omprioriteringer inden for de hidtidige bevillingsmæssige rammer. Forligspartierne bag den nuværende flerårsaftale har derfor også afsat meget betydelige beløb til en forbedret indsats på dette område i den indeværende flerårsaftaleperiode.

Afslutningsvis vil jeg gerne understrege, at jeg uanset de ovenstående bemærkninger til Rigsrevisionens konklusioner i beretning 9/03 finder det positivt, at Rigsrevisionen har foretaget en analyse af Justitsministeriets økonomistyring, og jeg vil naturligvis drage omsorg for, at analysens konklusioner kommer til at indgå i det videre arbejde med bl.a. udmøntningen af de nuværende flerårsaftaler på politiets og kriminalforsorgens område.

Kopi af dette brev er samtidig sendt til rigsrevisor.

Med venlig hilsen

Lene Espersen